

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 9519100067
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9519100067.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL. M. v trestnej veci obžalovaného E. C. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 26. februára 2020 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného E. C. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/9/2019 z 8. novembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods.2) Trestného poriadku prvostupňový rozsudok sa zrušuje vo výroku o vine v bode 1/ rozsudku a vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému E. C..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

E. C. nar. XX. J. XXXX v S., naposledy trvale bytom H. XXXX/XX, XXX XX. S., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, Gucmanova 19/670, 920 41 Leopoldov,

uznáva za vinného, že

1/ T. D.. (vylúčený na samostatné konanie) od presne nezistenej doby, najmenej od mesiaca február roku 2018 na rôznych miestach Slovenska predovšetkým v meste Poprad pripravoval usmrtenie E. E. nar. XX. I. XXXX, s ktorým bol T. D.. spoločník v spoločnosti D. J. s. r. o. so sídlom R. XXXX/X, H., pričom tento skutok chcel spáchať dlhou strelnou zbraňou, kde motívom tohto skutku boli finančné a osobné nezhody vyplývajúce zo spoločného podnikania, za týmto účelom T. D.. pravdepodobne v mesiaci február alebo marec 2018 na diaľničnom odpočívadle C. oslovil E. C. s požiadavkou o zabezpečenie dlhej automatickej strelnej zbrane so zásobníkmi a nábojmi, ktorá mala byť použitá na spáchanie uvedeného skutku, o čom E. C. vedel od T. D.. a následne E. C. s touto požiadavkou oslovil E. Q., nar. XX. D. XXXX (ktorého trestná vec je predmetom samostatného konania), ktorý prostredníctvom nebohého D.I. zabezpečil útočnú pušku československej výroby vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom, s dvoma zásobníkmi a 36 ks nábojmi, ktorú E. Q. dňa 21. marca 2018 v čase medzi 03:08 h až 03:13 h v blízkosti letiska Žilina odovzdal E. C., ktorý ju následne v presne nezistenom čase do 12:38 h dňa 21. marca 2018 v garáži súpisné číslo XXXX v S. na ulici B. F. R. za sumu 1.000 Eur odovzdal T. J. D., ktorý ju prechovával na rôznych miestach do 19. septembra 2018, kedy bola táto zbraň zaistená pri domovej prehliadke u T. D.. v ubytovacom zariadení s označením B.L.1 - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T., pričom nájdená útočná puška československej výroby

vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom je v zmysle ustanovení Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive z technického hľadiska posudzovaná podľa § 4 ods. 2 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i) ako zbraň kategórie A, t. j. zakázaná zbraň a 36 ks nábojov sú v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive strelivom a ich nadobúdanie a držanie podlieha ustanoveniu § 12 ods. 1 tohto zákona,

teda

v bode 1/ rozsudku
obžalovaný E. C.

- v úmysle usmrtiť iného s vopred uváženou pohnútkou zadovážil prostriedky na spáchanie obzvlášť závažného zločinu, pričom k pokusu ani dokonaniu obzvlášť závažného zločinu nedošlo,
- bez povolenia zadovážil a prechovával pre iného hromadne účinnú zbraň,
- bez povolenia držal strelivo a pre iného zadovážil strelivo

čím spáchal:

v bode 1/ rozsudku
obžalovaný E. C.

- obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona,
- zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,
- prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje:

obžalovaný E. C.

Podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona a § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (d v a n á s ť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaný E. C. sa zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Ružomberok zo 4. mája 2018, č. k. 1T/33/2018-95 doručeného obžalovanému dňa 16. mája 2018 s a z r u š u j e výrok o treste odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, uloženého pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (objednávateľ), zrušujú sa aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj len „špecializovaný trestný súd“) z 8. novembra 2019, sp. zn. BB-4T/9/2019, boli v bode 1/ výrokovej časti obžalovaní T. D. C. a E. C. uznaní za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona; obžalovaný

E. C. formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (pomocník), v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona; obžalovaný E. C. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. V bode 2/ výrokovej časti rozsudku bol obžalovaný T. D. C. uznaný za vinného zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (návodca), a to na skutkovom základe, že:

1.) T. D. C. od presne nezistenej doby, najmenej od mesiaca február roku 2018 na rôznych miestach Slovenska predovšetkým v meste Poprad pripravoval usmrtenie E. E. nar. XX.XX.XXXX, s ktorým bol T. D. C. spoločník v spoločnosti D. J. s.r.o. so sídlom R. XXXX/X, H., pričom tento skutok chcel spáchať dlhou strelnou zbraňou, kde motívom tohto skutku boli finančné a osobné nezhody vyplývajúce zo spoločného podnikania, za týmto účelom T. D. C. pravdepodobne v mesiaci február alebo marec 2018 na diaľničnom odpočívadle C. oslovil E. C. s požiadavkou o zabezpečenie dlhej automatickej strelnej zbrane so zásobníkmi a nábojmi, ktorá mala byť použitá na spáchanie uvedeného skutku, o čom E. C. vedel od T. D. C. a následne E. C. s touto požiadavkou oslovil E. Q., nar. XX.XX.XXXX (ktorého trestná vec je predmetom samostatného konania a o jeho vine doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo), ktorý prostredníctvom nebohého D.I. zabezpečil útočnú pušku československej výroby vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom, s dvoma zásobníkmi a 36 ks nábojmi, ktorú E. Q. dňa 21.03.2018 v čase medzi 03:08 h až 03:13 h v blízkosti letiska Žilina odovzdal E. C., ktorý ju následne v presne nezistenom čase do 12:38 h dňa 21.03.2018 v garáži súpisné číslo XXXX v S. na ulici B. F. R. za sumu 1.000 Eur odovzdal T. D. C., ktorý ju prechovával na rôznych miestach do 19.09.2018, kedy bola táto zbraň zaistená pri domovej prehliadke u T. D. C. v ubytovacom zariadení s označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T., pričom nájdená útočná puška československej výroby vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom je v zmysle ustanovení Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive z technického hľadiska posudzovaná podľa § 4 ods. 2 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i) ako zbraň kategórie A, t. j. zakázaná zbraň a 36 ks nábojov sú v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive strelivom a ich nadobúdanie a držanie podlieha ustanoveniu § 12 ods. 1 tohto zákona,

2.) dňa 19.09.2018 v čase o 07:51 h počas vykonávania domovej prehliadky v byte č. XX, na X. poschodí v H., na ulici R. XXXX/X, ktorá bola vykonávaná v trestnej veci vedenej na expozitúre Východ, národnej protizločineckej jednotky, národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného zboru pod ČVS:PPZ-636/NKA-PZ-VY-2018, kontaktoval T. D. C. prostredníctvom internetovej aplikácie iMessage O. D. (ktorý bol za tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 04.06.2019 č. k. 3T/45/2019-373), ktorého požiadal, aby z izby č. XXX v ubytovacom zariadení s označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T., zobral z postele kufor, v ktorom sa nachádzal samopal a z trezoru vybral 2 ks zásobníkov do samopalu zabalené v uteráku a odniesol ich z izby preč a to z dôvodu, že T. D. C. bol oboznámený s tým, že v izbe č. XXX, na C. B. XXXX/XX, v T. bude vykonaná domová prehliadka, pri ktorej má právo zúčastniť sa, následne O. D. v úmysle zmariť zaistenie zbrane políciou sa v čase okolo 08:30 h dňa 19.09.2018 dostavil do izby č. XXX na C. B. XXXX/XX, v T. odkiaľ sa na základe inštrukcií T. D. C. odniesol kufor, v ktorom sa nachádzal samopal s dvoma zásobníkmi, kde ho pri vychádzaní z izby zastavil príslušník polície, vykonaním domovej prehliadky v izbe č. XXX v ubytovacom zariadení s označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T. bolo zistené, že v kufri sa nachádza útočná puška československej výroby vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom, spolu s dvoma zásobníkmi, ktorá je v zmysle ustanovení Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive z technického hľadiska posudzovaná podľa § 4 ods. 2 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i) ako zbraň kategórie A, t. j. zakázaná zbraň, a 36 ks nábojov, ktoré sú v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive strelivom a ich nadobúdanie a držanie podlieha ustanoveniu § 12 ods. 1 tohto zákona.

Za to špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému T. D. C. podľa § 144 ods. 1, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h) a s poukazom na § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov; podľa § 48 ods. 3 písm. b)

Trestného zákona obžalovaného T. D. C. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Okrem toho špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému T. D. C. trest prepadnutia vecí, a to mobilného telefónu značky Iphone X, čiernej farby so SIM kartou mobilného operátora 4KA č. XXXXXXXXXXXXXXX a nabíjačky k telefónu, a útočnej pušky vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom spolu s dvoma zásobníkmi - všetko v úschove na Okresnom riaditeľstve PZ, oddelenie dokladov Bratislava 1 s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému T. D. C. uložil ochranný dohľad na dva roky.

Obžalovanému E. C. uložil podľa § 144 ods. 1, s poukazom na § 37 písm. h), písm. m), s použitím § 38 ods. 2, ods. 7, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov; podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného E. C. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň špecializovaný trestný súd postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Ružomberok zo 4. mája 2018, č. k. 1T/33/2018-95 doručeného obžalovanému 16. mája 2018, uloženého pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (objednávateľ), zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému E. C. uložil ochranný dohľad na tri roky.

Po vyhlásení prvostupňového rozsudku podali obaja obžalovaní odvolanie, a to konkrétne proti výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 1/ výrokovej časti rozsudku špecializovaného trestného súdu.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To/12/2019 z 26. februára 2020 bol obžalovaný T. D. C. vylúčený zo spoločného konania a o jeho odvolaní proti vyššie špecifikovanému rozsudku špecializovaného trestného súdu bude najvyšší súd rozhodovať v samostatnom konaní.

Odvolaciu argumentáciu obžalovaného E. C. možno zhrnúť do dvoch podstatných okruhov.

V prvom rade obžalovaný namietal nedôveryhodnosť svedka Q. a to s poukazom na to, že tento bol pre drogovú trestnú činnosť a nedovolené ozbrojovanie obmedzený na osobnej slobode 14. mája 2018, pričom hneď nasledujúci deň začal vypovedať svoj „nepravdivý a vykonštruovaný príbeh“. Ak by nedošlo k jeho zadržaniu „žiadna úkladná vražda by na svetlo sveta neprišla“, pričom ide o účelové prekrytie jeho trestnej činnosti údajnou trestnou činnosťou obžalovaného. Jeho svedecké výpovede a skutočnosti v nich prezentované tak v prípravnom konaní, ako aj neskôr v konaní pred súdom, nie sú nijakým spôsobom overiteľné (napr. R., od ktorého mal byť zabezpečený samopal na likvidáciu poškodeného E. je už nebohý, lebo vyskočil z balkóna v čase, keď v inej trestnej veci u svedka Q. bola vykonávaná domová prehliadka za účelom vyšetrovania drogovej trestnej činnosti). Q. so stopercentnou istotou na hlavnom pojednávaní klamal, pričom obžalovaný C. znovu poukazuje na jeho kriminálnu minulosť a mimoriadne priaznivý trest, ktorý si v dôsledku jeho „servilného“ konania voči OČTK v súčasnosti vykonáva v tam uvedenej relatívne nízkej výmere. Obžalovaný E. C. v dôvodoch odvolania opäť poprel, že by mal prísť na letisko pri Žiline po samopal tak, ako to uvádza Q., nakoľko okrem jeho výpovede o tom neexistuje žiaden dôkaz. Aj sama svedkyňa E., ktorá sa zúčastnila každého stretnutia so svedkom Q. uviedla, že nikdy nevidela, že by obžalovaný do auta prinášal nejakú vec zabalenú v igelíte. V ďalšom texte odvolania obžalovaný poukázal na

rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci odsúdeného I., ktoré označil, čo sa vierohodnosti svedeckej výpovede svedka Q. týka, za obsahovo úplne totožné, pričom poukázal aj na znalecký posudok znalca P. z obsahu ktorého vyplýva, že obaja obžalovaní nie sú schopní dotknutý skutok spáchať tak, ako je im to kladené za vinu obžalobou. Napriek tomu uvedené závery znaleckého posudku špecializovaný trestný súd nevzal do úvahy. V doplnení odvolania doručeného špecializovanému trestnému súdu 27. decembra 2019 v podstate ďalej opísal rozhodnutie ESĽP vo veci sťažovateľa I., ktorého obsah vyložil v podanom doplnení odvolania výlučne vo svoj prospech, k čomu primerane odkázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Tdo/40/2017.

Obžalovaný E. C. odvolanie odôvodnil dodatočne písomne aj prostredníctvom obhajcu, pričom v podstate zotrval v skôr prezentovanej obhajobnej argumentácii tak, ako je zhrnuté v predchádzajúcich odsekoch. Nad rámec uvedeného poukázal na to, že predseda senátu na hlavnom pojednávaní, priamo počas ústneho odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku uviedol, že špecializovaný trestný súd dlho zvažoval, na koho stranu sa má prikloniť a tým pádom potvrdil existenciu pochybností o vine obžalovaného. Je teda zrejmé, že postupoval v rozpore so zásadou in dubio pro reo; uvedené platí obzvlášť za predpokladu, že obžalovaný nie je povinný preukazovať svoju nevinu. Na adresu svedka Q. alej vo všeobecnosti spochybnil vierohodnosť ním uvádzaných skutočností v rámci vykonaných svedeckých výpovedí. Obhajoba obžalovaného E. C. ohľadom odovzdania zbrane v jeho garáži nebola taktiež nijak vyvrátená, nakoľko jedinou osobou disponujúcou kľúčmi k nej bol svedok Q.. Takisto ani svedkyne E. a U. nepotvrdili odovzdanie zbrane tak, ako je konštatované v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu. Rovnako nedošlo k ustáleniu dátumu a času, kedy sa údajné stretnutie a odovzdanie zbrane malo uskutočniť. Ďalej sa špecializovaný trestný súd nedostatočne, resp. vôbec nevyporiadal s faktom (potvrdeným tak poškodeným E., ako aj svedkyňou V.), že všetky finančné záležitosti medzi obžalovaným T. D. C. a poškodeným boli vyriešené; dokonca poškodený E. potvrdil, že T. D. C. z účtovníctva firmy vrátil sumu 160,00 Euro ako preplatok. Uvedené nedostatky vo vzťahu k prepísaniu obchodného podielu potom už obžalovaný T. C. nemohol nijak ovplyvniť. Záverom obžalovaný E. C. zdôraznil, že akákoľvek príprava vraždy poškodeného je v príkrom časovom i logickom rozpore so samotným konaním obžalovaných, pričom samotná zbraň bola zaistená cca 300 kilometrov od miesta, kde sa poškodený mal zdržiavať. Takisto dodal, že výšku uloženého trestu považuje za rozpornú so zákonom z dôvodu neprimeranej prísnosti a to najmä s poukazom na to, že miernejší trest navrhoval v rámci záverečnej reči na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

S poukazom na uvedené obžalovaný E. C. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade ním podaného odvolania rozhodol ako odvolací súd tak, že rozsudok špecializovaného trestného súdu v odvolaní napadnutej časti, čo do skutku v bode I/ výrokovej časti rozsudku zruší tak v časti vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste a sám vo veci rozhodne tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby čo do skutku v bode I/ výrokovej časti rozsudku, alternatívne, vec vráti špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného E. C. ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal na podklade odvolania obžalovaného E. C., ktoré bolo podané oprávnenou osobou, včas, v súlade s § 317 ods. 1 Trestného poriadku, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Po takto vykonanom prieskume prihliadajúc aj na chyby, ktoré podaným odvolaním neboli vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania, najvyšší súd zistil, že práve chyby nevytýkané podaným odvolaním sú dôvodom na čiastočné zrušenie rozsudku špecializovaného trestného súdu, aj keď z iných dôvodoch ako tých, ktoré namietal obžalovaný. Najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudkom

špecializovaného trestného súdu bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, čo bolo dôvodom pre čiastočné zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, zároveň však mal za to, že môže na verejnom zasadnutí rozhodnúť vo veci sám rozsudkom a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol prvostupňovým súdom správne a úplne zistený a ustálený vo výroku rozsudku tak, ako to predpokladá § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, a to s poukazom na nasledovné:

Preskúmaním predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že obžalovaný E. C. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods.1 písm. a) Trestného zákona a zo spáchania prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods.1 Trestného zákona. Súd postupom podľa § 257 ods.7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a vyhlásil, že dokazovanie týkajúce sa týchto trestných činov nevykoná.

Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj skutočnosť, že v tejto časti prvostupňový rozsudok nebol napadnutý odvolaním, odvolací súd vo výroku o vine v tejto časti rozsudok nepreskúmaval. V ďalšom sa bude zaoberať len skutkom, súdom prvého stupňa právne posúdeným ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (pomocník).

Najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa teda dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pokiaľ súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom ako dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia špecializovaného trestného súdu najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný E. C.. V tomto smere špecializovaný trestný súd vyčerpávajúco a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o jeho vine. Na takomto základe potom špecializovaný trestný súd vyvodil z dôkazov o podstate stíhaných trestných činov zistenia, ktoré sú správne.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to učinil súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd poznamenáva, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť.

Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Tu najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery súdu prvého stupňa.

So zreteľom na odvolateľom uplatnené odvolacie námietky odvolací súd k veci dodáva:

Nosným odvolacím argumentom obžalovaného je to, že spochybňuje hodnovernosť výpovede svedka E. Q., a to poukazujúc na jeho predchádzajúce odsúdenie z drogovej trestnej činnosti, resp. z nedovoleného ozbrojovania. Obsah jeho následnej výpovede svedčiacej proti obžalovanému je potom, podľa jeho názoru, motivovaný získaním s tým spojených „benefitov“, existujúcich na podklade platnej a účinnej právnej úpravy.

Takto formulovanej argumentácii odvolateľa však podľa názoru odvolacieho súdu prisvedčiť rozhodne nemožno.

Kľúčovou skutočnosťou vyplývajúcou z výpovede svedka Q. je jeho, pred súdom prezentované konštatovanie (obsahovo v zhode s jeho výpoveďou z prípravného konania), že strelná zbraň mala byť použitá na likvidáciu spoločníka bratranca obžalovaného E. C., ktorý podniká v Poprade a so spoločníkom má nejaké problémy vo firme, ktoré sa týkajú úniku financií zo spoločnosti, ktorej je konateľom. Takýto motív obžalovaný E. C. uviedol svedkovi vtedy, keď od neho požadoval zabezpečenie automatickej alebo poloautomatickej strelnej zbrane. Obžalovaný E. C. nepoprel, že žiadal od svedka Q., aby mu automatickú alebo poloautomatickú zbraň zohnal, ale poprel, že mu povedal na čo zbraň má slúžiť. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný T. D. a svedok Q. sa nepoznajú a nikdy sa nestretli, obaja túto skutočnosť prezentovali zhodne, preto svedok sa o účele použitia zbrane mohol dozvedieť len od obžalovaného E. C..

Výpoveď obžalovaného a svedka je diametrálne odlišná v okolnosti, či obžalovaný mal vedomosť o tom na aký účel ho jeho bratranec T. D. požiadal o zadováženie zbrane, teda na aký účel má byť použitá, preto úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť vierohodnosť výpovede obžalovaného a svedka. Odvolací súd sa stotožnil s hodnotením dôkaznej situácie súdom prvého stupňa, vychádzajúc z nasledovného:

Samotný priebeh odovzdania zbrane je prezentovaný rozdielne svedkom Q. i obžalovaným. Vykonanými dôkazmi - údaje GPS vo vzťahu k vozidlu Škoda Octavia, ktoré mal v tom čase E. Q. zapožičané z požičovne v Trnave, potvrdzujú vierohodnosť výpovede svedka a vyvrátili obhajobné tvrdenie obžalovaného, že mu zbraň priniesol do garáže, od ktorej mal kľúče.

Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatuje, že zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť

dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí). V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka, ktorý na predmetnej trestnej činnosti participoval a v kontexte trestnej veci obžalovaných je jeho účasť na skutku predmetom samostatného konania, nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Je síce samozrejme nemožné vylúčiť aj takú eventualitu, že výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (avšak naozaj len potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnáť v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

Ako je tomu aj v analogicky nepochybne intenzitou silnejších procesných prostriedkov zadováženia svedeckej výpovede (či už prostredníctvom aplikácie procesnej možnosti dočasného odloženia vznesenia obvinenia a i.) je v tomto prípade výpoveď svedka Q. dôkazom nielen zákonným a procesne plne použiteľným, no najmä z pohľadu jeho obsahu významovo podliehajúcim ako každý iný dôkaz voľnému hodnoteniu v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide potom o samotné hodnotenie výpovede svedka Q., považuje aj odvolací súd za kľúčové, že v priebehu celého trestného konania tento vypovedal o podstatných okolnostiach skutku podrobne a bez rozporov, pričom jeho výpoveď podporujú aj ďalšie dôkazy. V čase, keď svedok podával trestné oznámenie v tejto veci, bol vo väzbe za drogovú trestnú činnosť, pre ktorú bol právoplatne odsúdený. Uvedené vylučuje argumentáciu obžalovaného, čo sa dôveryhodnosti výpovede svedka Q. týka, nakoľko s poukazom na skôr prezentované skutkové okolnosti je vylúčené, aby označený svedok vypovedal zistne a v úmysle úplne sa vyhnúť trestnému stíhaniu. Vo vzťahu k motivácii svedka Q. dosiahnuť, v samostatne vedenom konaní pre jeho účasť na skutku obsiahnutom v obžalobe, uloženie trestu v miernejšej výmere, môže najvyšší súd len primerane odkázať na argumentáciu podrobne uvedenú v predchádzajúcich odsekoch, pričom uzatvára, že by bližšie zaoberanie sa takto formulovanými hypotetickými námietkami obžalovaného, týkajúcich sa možnosti ukladania trestu svedkovi Q. v takej či onakej výmere, v tomto samostatne vedenom konaní bolo rýdzo špekulatívneho charakteru.

Z uvedeného je zrejmé, že usvedčujúca výpoveď svedka Q. nie je jediným dôkazom vedúcim k odsúdeniu odvolateľa, ale táto je v rozhodujúcej miere podporená ďalšími dôkazmi. Inak povedané, opisu skutku tak, ako bol tento konštatovaný vo výroku o vine pod bodom 1/ výrokovej časti rozsudku špecializovaného trestného súdu je v ničím nenarušenej zhode s vyššie označenými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaných svedeckých výpovedí. V tomto kontexte potom hodnovernosť svedka Q. nespochybňuje ani zhodne namietaný motív jeho výpovede a takto formulované námietky nepovažuje za relevantné ani odvolací súd.

Pokiaľ ide o samotný úmysel obžalovaného vo vzťahu k spáchaniu skutku označeného pod bodom 1/ rozsudku špecializovaného trestného súdu, dospel aj odvolací súd k rovnakému záveru ako špecializovaný trestný súd, ktorý ustálil, že obžalovaný konal v priamom úmysle iného úmyselne usmrtiť s vopred uváženou pohnútkou v štádiu zadováženia nástrojov na spáchanie skutku, ktorý je potrebné právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pričom nedošlo ani k pokusu ani k dokonaniu skutku. Vedomosť obžalovaného E. C. o tom, na aký účel bude nelegálne zadovážená strelná zbraň a strelivo použitá, postačuje pre takto ustálenú právnu kvalifikáciu konania obžalovaného.

Špecializovaný trestný súd však postupoval nesprávne, keď konanie obžalovaného E. C. právne

kvalifikoval v bode 1/ rozsudku ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Trestného zákona a súčasne aj formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) k § 144 ods. 1 Trestného zákona (pomocník).

Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že príprava je subsidiárnej povahy nielen k už dokonanému trestnému činu, ale aj vo vzťahu k pokusu, resp. niektorej forme účastníctva na trestnom čine. Inak povedané, účastníctvo na akomkoľvek úmyselnom trestnom čine predpokladá, že hlavný páchatel' trestný čin spáchal, resp. sa o jeho spáchanie aspoň pokúsil na podklade poskytnutej pomoci účastníkom. Pokiaľ konanie páchatel'a (konajúceho na objednávku) dospeje aspoň do štádia pokusu na trestnom čine, konanie objednávateľa je postihnutelné ako účastníctvo podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, pričom na jeho trestnú zodpovednosť sa použijú ustanovenia o trestnej zodpovednosti páchatel'a, samozrejme s výnimkou okolnosti podmieňujúcej použitie prísnejšej trestnej sadzby v podobe osobitného motívu podľa § 140 písm. a) Trestného zákona, ktorý ako už bolo naznačené možno aplikovať len v prípade tej osoby, ktorá koná na základe objednávky. Ak ide o zločin a konanie nedospelo aspoň do štádia pokusu, konanie objednávateľa je trestne postihnutelné ako všeobecná forma trestnej činnosti v podobe prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona aj s možnou aplikáciou do úvahy prichádzajúcich okolností podmieňujúcich použitie prísnejšej trestnej sadzby s výnimkou okolnosti definovanej v § 140 písm. a) Trestného zákona (R 119/2012).

Súčasné právne posúdenie skutku, ktorého spáchanie nedospelo aspoň do štádia pokusu, ako prípravy na zločin a aj účasti na zločine súčasne je teda s poukazom na uvedené teoreticky vylúčené a predstavuje pomerne závažné pochybenie v aplikácii hmotnoprávnej úpravy obsiahnutej vo všeobecnej časti Trestného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, v dôsledku čoho bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku). Keďže by táto chyba odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najvyšší súd na ňu prihliadol, hoci ju odvolateľ v odvolaní nevytýkal (§ 317 ods. 1 Trestného poriadku). Z tohoto dôvodu odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1/ vo vzťahu k obžalovanému E. C. a v nadväznosti na to aj vo výroku o treste, pričom zároveň skorigoval aj právnu kvalifikáciu skutkov spáchaných obžalovaným v súbehu s úkladnou vraždou.

Odvolací súd po zrušení rozsudku v rozsahu uvedenom vo výroku, následne postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, že obžalovaného E. C. uznal za vinného na nezmenenom skutkovom základe, právne posúdil jeho konanie v súlade so zákonom ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona,

- zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,
- prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovanému opätovne uložil trest, riadiac sa všetkými ustanoveniami zákona významnými pre voľbu druhu a výmery trestu.

Odvolací súd trest uložený obžalovanému E. C. súdom prvého stupňa považoval za zákonný a správny, majúci oporu vo vykonanom dokazovaní, aj čo sa týka ukladania trestu ako trestu súhrnného, preto ho bez zmeny prevzal do svojho rozhodnutia.

V súlade s § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona odvolací súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia (nezistiac žiadne okolnosti svedčiace pre zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu s miernejším stupňom stráženia). Obžalovaný E. C. bol odsúdený okrem iného aj za obzvlášť závažný zločin, a to prípravu trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona tam uvedenou formou. Správne preto postupoval

špecializovaný trestný súd, keď obligatórne uložil obžalovanému ochranný dohľad, s poukazom na §76 ods. 1 Trestného zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o ochranné opatrenie a nie trest, pričom odvolací súd zrušil výrok o treste, výrok o uloženom ochrannom opatrení už do svojho rozhodnutia nepojal, ochranný dohľad by bol uložený duplicitne, tento výrok ostal rozsudkom najvyššieho súdu nedotknutý.

Právne úvahy špecializovaného trestného súdu týkajúce sa výroku o treste odňatia slobody vyjadrené na strane 27 až 30 rozsudku si najvyšší súd osvojil, považuje ich za dostatočné, kompletne, presvedčivé a preto na ne odkazuje a to tak vo vzťahu k výmere uloženého trestu, právnym úvahám, včítane tej časti odôvodnenia rozsudku zaoberajúcej sa zásadami pre ukladanie súhrnného trestu a s poukazom na vyššie rozvedenú okolnosť, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery súdu prvého stupňa, najvyšší súd v ďalšom len odkazuje na úvahy súdu prvého stupňa.

S poukazom na dôvody uvedené v tomto rozsudku, najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.